

3. neděle postní A

Téma: Dej mi napít sebe

Evangelium: Jn 4, 5-45

V evangeliích se stává zřídka, že by Ježíš druhé o něco prosil. Většinou tomu bylo spíše naopak. Zde se ale Ježíš obrací na ženu s prosbou o podání vody. Zajímavé je že jí také usměrňuje, jak by na tuto žádost měla správně reagovat. Měla by tuto službu naopak žádat od něho. Připomnělo mi to reakci Jana Křtitele u Jordánu. Při Ježíšově prosbě o křest ho on žádal od Ježíše. Kdyby tedy Samařanka odpověděla takto předpisově, nejspíš by ji Pán řekl podobně jako tenkrát Janovi: „*Nech tak nyní, je třeba, abychom splnili Boží vůli.*”

V čem se má v tomto případě splnit Boží vůle? Jednoduše v tom, aby člověk stále od něj jen něco nedostával, aby stále nebyl jen pasivním příjemcem dobra. **Lidská velikost spočívá v tom, že může něco nabídnout svému Tvůrci.** Ovšem ne jako otrok, který je vázán nějakou povinností. Ježíš nám dnes dává najevo, že si jeho Otce přeje, aby mu člověk byl více partnerem než služebníkem, více přítelem než podřízeným tvorem.

Na to, co se tak rozvíjí v dialogu mezi Ježíšem a onou ženou, existuje mnoho výkladů. Za samotné jádro tohoto příběhu ale nepovažuji větu, kterou by vyslovil Ježíš, ale ona žena. „*Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň.*” Naše partnerství, nebo lépe přátelství s Bohem stojí na vzbuzování touhy nechat se jím napájet. Tedy hledat u něj své naplnění. A pozor! Je to až k neuvěření, ale právě takto my paradoxně tišíme zároveň Boží žízeň po nás. „*Dej mi napít! Dej mi napít sebe!*” To je naléhavá a nečekaná Boží prosba k nám. „*Cože, ty Bůh a Pán všech věku, žádáš o napití mě?*”